

миче златно-сребърно си иде, а бабиното никои не обича!

Скръцнали портитѣ, отворили се вратата, носятъ голѣмъ и тежъкъ сандѣкъ, иде си дѣдовото момиче — като слънце свѣти. .! Погледнала машихата — и дигнала рѣцѣ! „Скоро мжжо, скоро впрѣгни конетѣ, па карай и моето момиче по-скоро! Остави го на сжщото поле и на сжщото мѣсто“.

Завель го старецѣтъ на сжщото поле, оставилъ го на сжщото мѣсто.

Дошелъ и дѣдо Мразъ, заскачалъ, заигралъ, гостенката си пошибналъ, пошипналъ, нѣ добра дума не дочакалъ.

Разсърдилъ се той, хваналъ я и я замръзилъ.

— Старче, хайде иди да ми доведешъ момичето! Конетѣ впрѣгни, па добрѣ да карашъ, снѣдка отъ колата да не свалишъ!“ А кученцето подъ масата: „Тявъ! тявъ! Дѣдовата шерка годежници чакатъ, а на бабината коститѣ въ торба носятъ!“ — „Не лжжи! На ти млинче, па кажи: „Бабиното момиче въ злато и сребро водятъ!“ — Разтвори ли се вратата, бабата излѣзла дѣщеря си да срѣща, нѣ вмѣсто нея, студень трупъ насрѣща.... Заплакала машихата, заредила, но късно!

Два мраза.

(Нар. приказка).

I.

Разхождали се по широкото поле два мраза, два родни братя; отъ кракъ на кракъ подскачали и рѣцѣ си кършели. Единѣтъ мразъ казалъ на другия: „Братко мой, Червени-носъ, какъ да се